En Güzel Örnek
PEYGAMBERLER

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI

ANKARA
2016

En Güzel Örnek PEYGAMBERLER

Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları: 760

Çocuk Kitapları: 198

Genel Yayın Yönetmeni: Dr. Yüksel Salman

Yazan: Pervin Ayşe Yaşa
Resimleyen: Osman Turhan

Koordinasyon: Dr. Ömer Menekşe
Editör: Elif Arslan
Yayın Danışmanı: Mehmet Erdoğan
Grafik Tasarım: Lokomotif C.A.
www.lokomotif.net

Baskı: Salmat Basım
Tel: (0312) 341 10 24

Din İşleri Yüksek Kurulu Kararı
31.05.2007 / 49

2016-06-Y-0003-761
ISBN 978-975-19-4467-2
3. Baskı, 2016

İletişim

Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü
Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı
Üniversiteler Mah. Dumlupınar
Bulv. No: 147/A
Çankaya / ANKARA

Tel: (0312) 295 72 93/94
Faks: (0 312) 284 72 88
e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

Dağıtım ve Satış

Döner Sermaye İşletme Müdürlüğü
Tel: (0312) 295 71 53/56
Faks: (0312) 285 18 54
e-posta: dosim@diyanet.gov.tr

En Güzel Örnek
PEYGAMBERLER

Yazan: PERVİN AYŞE YAŞA

Resimleyen: OSMAN TURHAN

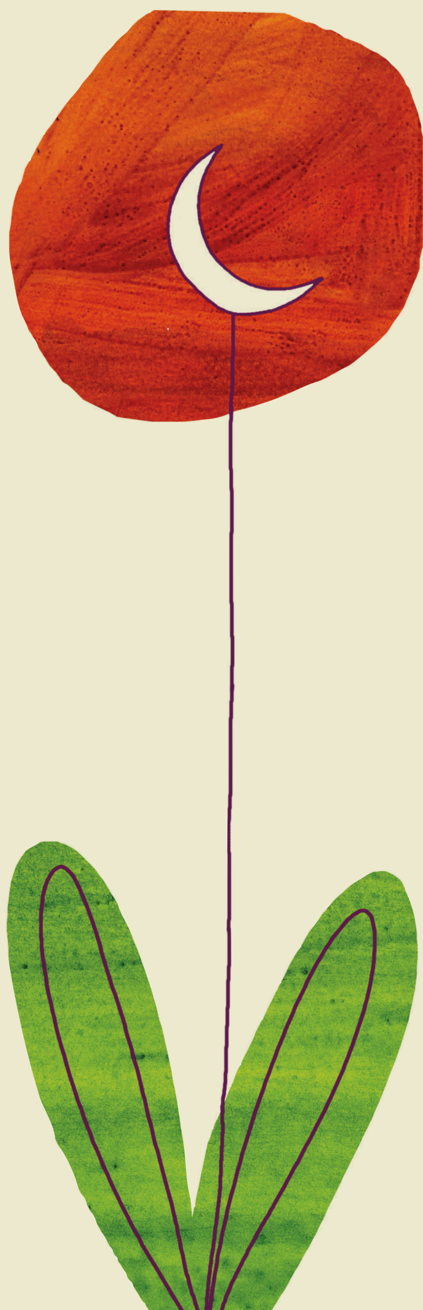
DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI

ANKARA
2016

İÇİNDEKİLER

EN GÜZEL ÖRNEK PEYGAMBERLER

İnsan Olmak

Zeynep, okuduğu kitabın kapağını kapadı. Bir süre elini kapağın üzerinde gezdirdi. Gözleri çok uzaklara dalmış, aklı ise kitapta okuduğu bir cümleye takılı kalmıştı:

"Ey ufuk, insanoğlunun ufku!

Sen de bizim gibi bir insansın da biz senden eksik olduğumuz kadar insanlığa uzak insanlarız." (Necip Fazıl Kısakürek, Çöle İnen Nur)

Sen de bizim gibi bir insansın... Sen de bizim gibi bir insansın...

Bu cümle hafızasında sürekli yankılanırken kardeşi Emre'nin sesiyle irkildi:

– Ablacığım, haydi ama, salonda hepimiz toplandık, seni bekliyoruz.

– Tamam, Emreciğim hemen geliyorum.

Kapıdan sadece başını uzatan Emre, tam çekilecekken içeri girdi ve ablasının yanına sokuldu:

– Ablacığım bu gün konuşma sırası bende ve çok heyecanlıyım, dedi.

Ablası Emre'yi kucaklarken:

– Doğrusu bize neler anlatacağını çok merak ediyorum. Ancak ne anlatırsan anlat bunu en güzel şekilde ifade edeceği-

ni biliyorum. Haydi, istersen büyüklerimizi daha fazla bekletmeyelim, dedi.

Birlikte salona girdiklerinde bütün aile yerini almıştı. Büyükbaba ve büyükanne baş köşedeki ikili koltuktaydı. Babası onların hemen sağ yanında, annesi ise kapının yanındaki tekli koltukta oturuyordu. Ağabeyi, babasının dizi dibinde hemen yere oturmuştu. Ablasıyla Emre de ağabeylerinin yanına ilişince tam bir halka olmuşlardı.

Bu aile meclisinin toplanışı Emre'nin okullarında başlatılan bir çalışmanın ürünüydü.

Okulda "Biz Bir Aileyiz" başlıklı bir çalışma başlatılmıştı. Bütün ailelere de bu çalışmanın amacını anlatan bir mektup yazılmıştı. Öğretmen bu çalışmanın önemini o kadar samimi bir heyecanla anlatmıştı ki bütün çocuklar da bu heyecanı evlerine taşımışlardı. Emrelerin sınıfındaki çocukların hepsi, ailelerini bu çalışmaya katılmaya ikna etmişlerdi. Böylece de okuldaki yüzde yüz katılımı sağlayan tek sınıf olmuşlardı. Çalışma, ailedeki her ferdin bir kitaptan, dergiden ya da takvim yaprağından okudukları ve etkilendikleri bir bölümü sırayla birbirlerine anlatmaları şeklinde yapılacaktı. Ayrıca okudukları ile ilgili birbirlerinin görüşlerini öğrenmelerini amaçlıyordu. Bu aynı zamanda aile fertlerinin birbirlerine en az bir on beş dakika ayırmaları anlamına geliyordu. Gerçi Emrelerin evinde böyle aile sohbetleri büyükbabasının sayesinde sık sık oluyordu. Ancak bu çalışma, bu sohbetlerin daha düzenli olmasını sağlamıştı. Böylece herkes her gün mutlaka bir şeyler okumaya ve üzerinde düşünmeye başlamıştı.

İşte bugün de sıra Emre'deydi.

Büyükbabası Emre'ye:

– Can evlât, bugün senden neler öğreneceğiz bakalım, diye sordu. Annesiyle babası göz göze gelip tebessüm ettiler. Anneanne elinde tespih, mırıldandı:

– Bu günümüze şükürler olsun Rabbim...

– Büyükbaba, anlatacağım şeye inanamayacaksınız... Bugün öğretmenimiz bize bir karikatür dağıttı, diyerek elindeki kâğıdı açtı ve teker teker herkese gösterip okudu.

Karikatürde iki arkadaş bir duvarın üstüne oturmuş, maç yapan çocuklara bakıyorlardı. Duvarda oturan çocuklardan birinin tek ayağı yoktu ve yanındaki arkadaşına şöyle söylüyordu:

– Hayır, ayağımın olmadığına üzülmüyorum da oynarken birbirine tekme atan çocuklara üzülüyorum.

Hakikaten inanması çok zor dedi büyükbabası... "Zor"u bir manalı söyledi aslında... Günümüzde böyle asil düşüncelere rastlamak zor anlamında...

– Büyükbaba, düşündüm de ben o çocuğun yerinde olsam böyle söyleyebilir miydim acaba?

– Bugün böylesi yüce bir düşünceye sahip olmak çok zor dedi, ağabeyi Murat. Böyle ideal örnekler ancak ya kitaplarda ya da böyle karikatürlerde olur. Biz melek miyiz, peygamber miyiz ki bu kadar mükemmel olabilelim, diye sorunca büyükbaba:

– Unutma ki peygamberler de insandır evlâdım, dedi.

O sırada Zeynep bugün okuduğu kitapta aklında kalan cümleyi yüksek sesle mırıldandı:

– Sen de bizim gibi bir insansın da ...

Sonra bir hazine keşfetmişçesine okuduklarını ailesine de anlattı:

Bugün okumaya başladığım kitap Peygamberimizi anlatıyordu ve yazar kitapta Sevgili Peygamberimize şöyle sesleniyordu:

"Ey ufuk, insanoğlunun ufku!

Sen de bizim gibi bir insansın da biz senden eksik olduğumuz kadar insanlığa uzak insanlarız."

Büyükbabanın bu ifade karşısında gözleri doldu ve:

– Gördünüz mü okuyan ne güzel ifadelerle çözümlere ulaşıyor, diyerek ailesiyle sevincini paylaştı ve devam etti:

– Bakın çocuklar, Peygamberler de bizim gibi insandırlar. Allah, onları insan üstü farklı bir varlık olarak yaratmamıştır. Ancak ilk peygamber Âdem (a.s.) dan son Peygamber Hazreti Muhammed'e (s.a.s.) kadar gelmiş geçmiş bütün peygamberler, insanlığa nasıl insan olunacağını anlattılar. Hem anlattılar hem de anlattıkları gibi yaşadılar.

Murat'ın babası Hayri Bey:

– Allah senden razı olsun babacığım ne güzel ifade ettin. Allah insanların nasıl yaşamasını istiyorsa Peygamberlere bildirdi. Onlar karşılaştıkları bütün zorluklara rağmen öyle yaşadılar. İman etmek, inandığın gibi yaşamak değil mi zaten, dedi.

Emre hemen atıldı:

– Babacığım, o zaman biz inandığımız ve bildiğimiz doğruları hayatımıza geçirmediğimiz zaman imanımızın gereğini tam olarak yerine getirmemiş oluyoruz, değil mi?

– Çok doğru söyledin Emre. Meselâ biz peygamberlere inandığımızı söylüyorsak onların nasıl yaşadıklarından haberdar olmamız gerekiyor. Sadece bu da yetmiyor. Onların bizlere örnek olarak öğretmeye çalıştıkları davranışları, bizim de hayatımıza geçirmemiz gerekiyor. Bütün peygamberlerin hayatı, insanlık için bir reçete aslında.

Büyükanne derin bir iç geçirdi yine ve kendi kendine söylenir gibi konuştu:

– O reçeteleri okuyabilsek, yani o davranışları hayatımıza geçirebilsek, işte o zaman insan da Allah'ın istediği özelliklere kavuşmuş olacak ya...

– Canım anneciğim, diye söze girdi Ayfer Hanım ve devam etti:

– Ne kadar haklısınız, Rabbim kulunu hiç öğretmensiz, rehbersiz ve yalnız bırakmamış; yüzlerce peygamber göndermiş. Kur'an-ı Kerim'de ismi geçen yirmi sekiz peygamber ve peygamberlik halkasının sonuncusu ve en şereflisi Sevgili Peygamberimiz gibi bir örnek varken insan olmak aslında hiç de zor olmamalı. Sabrı, dürüstlüğü, şefkati, yardımı, çalışkanlığı, bilgisi... Her konuda bize örnek, her konuda bize yardımcı. Meselâ Peygamberimiz, hayatı boyunca karşılaştığı sıkıntılar karşısında hiç şikâyet etmemiş. Ayrıca kimseyi incitmemiş.

– Emreciğim, o karikatürdeki çocuk hâlinden şikâyetçi olmamayı öğrenmiş, asıl sakatlığın bacağının olmaması değil,

var olan bacağını arkadaşına tekme atmak için kullanmak olduğu bilincine ulaşmak için kimi örnek almıştır dersin?

– Peygamberimizi mi?

– Elbette... Belki Peygamberimizin hayatını anlatan kitaplardan, belki de onun ahlâkını örnek alarak yaşayan bir büyüğünden... Ancak unutmayalım ki asıl kaynak sevgili Peygamberimiz ve Kur'an-ı Kerim...

Zeynep:

– Okuduğum o cümleyi de şimdi daha iyi anlıyorum, diye söze girdi ve devam etti:

Peygamberler de insan, bizler de insanız. Ancak onlar Allah'ın olmamızı istediği gibi yaşıyorlar. Bunun için bütün zorluklarla mücadele ediyorlar. Bizlerse Allah'ın nasıl olmamızı istediğini biliyoruz, ama biraz zorumuza gidince kolayımıza geldiği şekilde davranıyoruz.

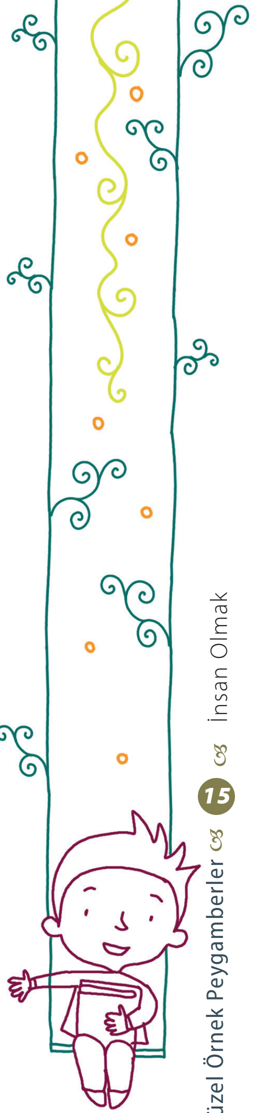
– Onları sevmek ve onlara iman etmiş olmak, ancak onlar gibi iyi, dürüst, çalışkan ve yardımsever olmaya çalışmakla mümkün değil mi ablacığım, dedi Emre.

Zeynep:

– Bu sözün üstüne ne denir artık Emreciğim, diye cevapladı kardeşinin sorusunu.

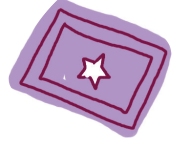
– Belki birilerinin diyecek bir şeyleri vardır, ne dersiniz Murat Bey, var olmak için inandığımızı söylediğimiz şeyleri yaşamamız gerekmiyor mu? Bunun için peygamber ya da melek olmamıza gerek var mı, diyerek oğluna göz kırptı Hayri Bey.

Murat biraz mahcup, aynı zamanda da kararlı bir ses tonuyla babasına tebessüm ederek:

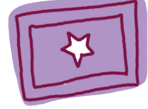
– Haklısın babacığım, bizim onları gerçekten tanımaya ihtiyacımız var. Aslında Emre'nin başlattığı bu toplantılara öncelikle pek hevesli olmamış ve onu kırmamak için evet demiştim. Şimdi düşündüm de konuşma sırası bana gelene kadar mutlaka bir peygamberin hayatını okumuş olacağım ve sizlerle paylaşacağım.

Büyükbabanın yüzünde sanki güller açtı ve bir duayla söze girdi:

– Hep böyle manalı muratların olsun Murat'ım. Hatta hepimiz bir peygamber hayatını okuyup akşamları birbirimize anlatsak ne dersiniz?

– Ama sen, ninem, annem ve babam zaten biliyorsunuz ki, dedi Emre.

– Olsun, bizlerin de daha öğrenecekleri vardır, mutlaka...

Zeynep büyük bir heyecanla:

– Ben Sevgili Peygamberimizin hayatını okuyorum zaten. Onu ben anlatabilir miyim? Ancak yeni başladığım için biraz zamana ihtiyacım var...

Hayri Bey, Zeynep'i rahatlatmak üzere söze girdi:

– Merak etme Zeynepçiğim kitabın o gün okuduğumuz bölümünü paylaşmamız bile yeterli. Sıramız geldikçe de devam ederiz. Sanırım Ramazan'a kadar hepimiz bir peygamberin hayatını bitirmiş oluruz.

– Emreciğim, yarın ailemize hitap etme sırası kimde? Listene bir bak bakalım, dedi Ayfer Hanım.

Emre özenle hazırladığı listeyi açtı ve sonra dedesine doğru baktı. Dedesi Emre'ye gülümseyerek:

– Anlaşıldı, demek ki sıra bende. İlk peygamber Âdem (a.s.) ile başlayalım mı Peygamberlerin hayatını öğrenmeye, ne dersiniz? Herkes Âdem (a.s.) ile ilgili bildiklerini benimle paylaşacak, anlaştık mı?

– Anlaştık, diyerek önce dedesinin boynuna sarılan Emre, sonra da doğru ağabeyi ile paylaştıkları odasına gitti. Annesinin kendisine doğum gününde hediye ettiği bir kitabı hikâye kitaplarının arasında aramaya başladı. Çünkü o kitap, bir peygamberin hayatını anlatıyordu ama hangisini? Ayfer Hanım, çay getirmek için mutfağa giderken hangi peygamberin hayatını anlatsam diye düşünüyordu. Murat, hemen evlerinin en önemli odası kabul edilen kütüphaneye giderek Peygamberler Tarihi adlı bir kitabın birinci cildini taramaya başlamıştı bile. Zeynep, iyi ki ödevlerimi okuldan gelir gelmez yapmışım, şimdi biraz daha kitap okuyabilirim diyerek kitabının başına geçmişti. Bu tatlı telâş ise evin büyüklerini oldukça memnun etmişti.

KULAĞIMIZA KÜPE OLSUN

KUR'AN'DA İSMİ GEÇEN PEYGAMBERLER:
ÂDEM, İDRİS, NUH, HÛD, SÂLİH, LÛT, İBRAHİM, İSMAİL, İSHAK, YÂKUP, YÛSUF, ŞUAYB, HÂRUN, MÛSA, DÂVUD, SÜLEYMAN, EYYÛB, ZÜLKİFL, YÛNUS, İLYAS, ELYESA, ZEKERİYA, YAHYA, İSA, MUHAMMED (S.A.S.)

İlk İnsan İlk Peygamber

Büyükbaba Osman Efendi, yıllardır sabah namazından sonra yatmazdı. Gün ağarana kadar önce Kur'an-ı Kerim'in hem Arapçasını hem de Türkçe açıklamasını okurdu. Ardından, peygamberlerin ya da önemli alimlerin hayatını okurdu. Sonra da torunlarının ve bütün Müslüman çocukların da ilim öğrenmeleri, Allah yolunda insanlığa faydalı hizmetlerde bulunmaları için dua ederdi.

Osman Efendi, ilkokul mezunuydu. Babasını çocuk yaşta kaybetmiş, anasıyla kardeşlerine bakmak için çalışmak zorunda kalmıştı. Ancak öğrenmenin ne yaşla ne de mekânla sınırlanamayacağına inanırdı. Onun için de kitaplarla kurduğu dostluk, ona pek çok insanın bilmediklerini öğrenme fırsatını vermişti.

İşte bugün de sabah namazından sonra Kur'an-ı Kerim okumuştu. Akşama yapacakları "Biz Bir Aileyiz" sohbeti için Hazreti Âdem'i nasıl anlatmalıyım diye düşünmeye başlamıştı. Göz ucuyla hanımına baktı, o da namazını bitirmiş, tespihini çekiyordu.

– Hatice Sultan, diye seslendi. Pek dalgın görünüyorsun, hasta filan değilsin inşallah.

– Sağ olasın Osman Efendi, iyiyim çok şükür. Sen de biraz telâşlı gibi geldin bana.

– Bu akşamki görevin heyecanı olsa gerek. İlk peygamber Âdem'i (a.s.) çocuklara lâyıkıyla anlatabilecek miyim diye biraz da endişelendim galiba.

– İlâhi Osman Efendi, yıllardır hem Peygamberimiz Hazreti Muhammed'in hem de diğer peygamberlerin hayatını okur, anlatır ve onları örnek almaya gayret gösterirsin.

– Öyle deme Hatice Sultan, çocukların öğrenmek için bu kadar heves duyduğu bir zamanı çok iyi değerlendirmek gerek. Rabbime mahcup olmadan lâyıkıyla anlatmak lâzım.

– Haklısın Osman Efendi, ama üzülme senin şu güzel niyetin ve çaban güzel sonuçları beraberinde getirecektir inşallah.

Osman Efendi de Hatice Hanım da kitaplarını okumaya başladılar. Ta ki Emre odaya girip ikisinin de boynuna sarılıp onları kahvaltıya çağırana kadar.

Bütün aile birlikte kahvaltı yaptılar. Hayri Bey işine, çocuklar okullarına gitmek üzere veda ettiler. Hepsi de büyükbaba ve büyükannenin elini öpüp hayır duasını aldılar. Ayfer Hanım eşini ve çocuklarını kapıya kadar geçirdi ve hayırlı günler diyerek uğurladı.

Akşam yemekten sonra bütün aile salonda yerini almıştı. Bütün gözler büyükbabanın üzerindeydi. Büyükbaba "Bismillâhirrahmanirrahim" diyerek söze başladı:

– Canlarım, Allah Âdem Peygamberi yaratmadan önce, gökleri, sonra da şu güzelliklerine hayran olduğumuz çiçekler, böcekler, dereler, tepeler ile süslediği, güneşiyle ısıttığı dünyamızı yarattı.

Sonra meleklerine topraktan bir insan yaratacağını haber verdi.

Emre:

– Melekler de mi topraktan yaratıldı, dedeciğim?

– Hayır yavrum, Melekler, nurdan yaratılmış varlıklardır. Evet, ne diyordum? Allah, ilk insan ve ilk peygamber Âdem'i cennette yarattı. Sonra ona bütün varlıkların isimlerini öğretti. Melekler bile bunları bilmiyordu. Onlar da Âdem'in kendilerinden üstün yaratıldığını o zaman anladılar.

Zeynep heyecanla atıldı:

– Yani Allah Âdem peygamberi, bilgiyle meleklerden üstün kıldı. Bilgi bu kadar önemli demek ki?

– Elbette güzel kızım. Bu üstünlüğün göstergesi olarak da Allah, meleklere Âdem Peygamberin önünde saygıyla eğilmelerini emretti. Bütün melekler Allah'ın emirlerine uydular. Âdem'in önünde secde ettiler. Ancak İblis Allah'ın emrine karşı geldi.

– Bu şeytan değil mi, büyükbabacığım?

– Ta kendisi Zeynepçiğim.

– Pekiyi, büyükbaba o da diğerleri gibi bir melek değil mi? Niçin Allah'ın emirlerine karşı geldi?

– Çünkü kendisini Âdem'den üstün görüyordu. Beni ateşten, onu çamurdan yarattın diyordu. Şeytanın düştüğü bu hata, yani kendini başkalarından üstün görmek, insanlar için de çok büyük tehlike.

– Şeytana ne oldu büyükbaba?

– Allah, şeytanı cennetinden kovdu, Emreciğim.

– Şeytan, pişman olmadı mı büyükbaba?

– Hayır evlât, pişman olmadı. Hatta Âdem Peygamberi suçladı. Onun da kendisi gibi cennetten kovulması için plânlar yapmaya başladı. Allah cennette yalnız başına olan Âdem için bir eş, yani Hazreti Havva'yı yarattı. Cennetin bütün nimetlerini de onlara verdi. Sadece bir ağacın meyvesini onlara yasakladı. Âdem'i ve Havva'yı şeytana karşı uyardı. Şeytanın onların en büyük düşmanları olduğunu, ona asla inanmamalarını söyledi.

Emre merakla:

– İnanmadılar değil mi?

– Önce inanmadılar ve şeytanı kovdular. Çünkü Allah insana iyiyi kötüden, doğruyu yanlıştan, faydalı olanı zararlı olandan ayırt etmesi için akıl vermişti ve aklını kullanmasını istiyordu. Ancak şeytan söylediği yalanlarla Âdem'in ve Havva'nın aklını karıştırıyordu. Şeytan, defalarca gelip cennette sonsuza kadar kalmalarının aslında yasaklanan o ağacın meyvesini yemelerine bağlı olduğunu söyledi. Bir de yalan yere yemin etti.

Zeynep büyük bir üzüntü içinde:

– Tabiî Allah'ın adına yemin edenin sözlerinin doğru olacağını düşündüler. Sonunda yasaklanan meyveyi yediler.

– Ne yazık ki... Gerçi meyveyi yer yemez hatalarını anladılar ve pişman oldular. Allah'tan af dilediler. Allah onlara: "Şeytan'a uyup günah işlediğinizde cennetten çıkarılacağınızı söylemiştim. Şimdi yeryüzüne inecek ve size verilen ömrü orada geçireceksiniz." diyerek Âdem'i ve Havva'yı yeryüzüne gönderdi.

– Allah onları affetmedi mi?

– Allah bütün olanları gören, duyan ve bilendir. Âdem ve Havva yeryüzünde o kadar dua edip af dilediler ki Allah onların dualarını kabul etti. Onları bağışladı Emreciğim.

O zamana kadar anlatılanları büyük bir dikkatle dinleyen Murat:

– Pekiyi, büyükbaba, dünyada sadece ikisi ne yaptılar, ne yediler, ne içtiler, nasıl yaşadılar?

– Yeryüzüne ilk indiklerinde birlikte de değildiler evlât. Sonradan Allah'ın izniyle Arafat'ta buluştular. Yüce Allah Âdem Peygamberi cennetten çıkardığı zaman ona her şeyi yapma sanatını da öğretti. Ekin ekmeyi, sulamayı, vakti gelince biçmeyi, buğdayı un yapmayı, unu yoğurup ekmek yapmayı... Ayrıca Kâbe'yi de Allah'ın emri ve Cebrail'in (a.s.) rehberliğinde Âdem (a.s.) inşa etmiş ve Kâbe'yi tavaf ederek hacı olmuştur.

– Büyükbaba, Âdem Peygamber kime peygamber olarak gönderildi?

– Çocuklarına peygamber olarak gönderildi Emreciğim.

– Çocuklarına mı?

– Evet, çocuklarına; çünkü bütün insanlık Hazreti Âdem ve Hazreti Havva'dan ve de onların çocuklarından çoğalmıştır.

Murat, yıllardır merak ettiği soruyu bu kez sormaya karar verdi:

– Büyükbaba, Âdem Peygamberden sonra ilk yanlış yapan Allah'ın emirlerine karşı gelen kimdi?

Bu soru Hatice nineyi çok etkiledi:

– Allah'ım sen bizi ve bütün Müslüman kardeşlerimizi koru, hele bu çocukları, bu gençleri şaşırtma, yanlış yola saptırma...

Bu duaya bütün aile amin dedi. Ayfer Hanım göz yaşlarını tutamadı.

Büyükbaba sözlerine devam etti:

– Bak Muratçığım, iyi ve kötü Âdem Peygamberin ilk iki oğlundan beri hep vardır. İlk oğlu Kabil, ikinci oğlu Habil idi. Kabil, kardeşi Habil'i hırsı ve bencilliği yüzünden öldürmek istediğinde, Allah'ın huzuruna zalim biri olarak varmak istemeyen Habil , "Beni öldürmek amacıyla elini uzatacak olsan da ben sana bu maksatla elimi dahi kaldıracak değilim." demiştir. Ancak Kabil, yine de onu öldürmüştür.

Ayfer Hanım:

– Babacığım, Habil'in teslimiyeti, onun Allah'a karşı takvasını göstermiyor mu?

– Takva ne anne?

– Kulluk bilinci Emreciğim. Onun sayesinde insanın hayatı anlam kazanıyor. Kıskançlık, haset, kin gibi duygularla da insan kirleniyor, en güzel çağlar mahvolup gidiyor.

Bu tespit büyükbabayı çok mutlu etti:

– Güzel kızım, ne hoş ifade ettin. Elbette bu çirkin duygularla hayatımızı ve çevremizdeki hayatları mahvetmemeliyiz. Şunu da unutmamak gerekir ki insan hata yapabilir.

Bakın Âdem Peygamber bile hata yaptı. Samimiyetle pişman olup af diledi ve Allah onu affetti. Çünkü bizim dinimizde ümitsizlik yok. Yüce Yaratan bizden samimiyet bekliyor.

Murat:

– Bu çok büyük bir lütuf. İnsanın yaratıcısına sığınabilmesi, ondan yardım isteyebilmesi, hata yaptığında af dileyebilmesi...

Aslında anlatılacak çok şey var, ama bundan sonrasını zamanı geldikçe herkesin okuyup öğrenmesi belki daha faydalı olacak. Çünkü bazı şeyleri daha iyi anlayabilmek için bazılarımızın biraz daha büyümesi gerek, diyerek kollarını Emre'ye doğru açtı.

Emre, canım büyükbabacığım diyerek koşup sarıldı ve ekledi:

– Merak etme büyükbabacığım, ben hep iyi niyetle, hep doğruları öğrenmek ve doğru anlamak için okuyacağım. Sırasıyla da her şeyi öğreneceğim.

– Aferin sana Emre, dedi, büyükbabası. Sonra da Hatice Nineye dönerek: Eee Hatice Sultan, yarın senden hangi peygamberin hayatını öğreneceğiz?

– Allah'ın verdiği aklı kullanan, düşünen, çocuk denecek yaşta içinde yaşadığı toplumun inançlarını sorgulayan bir peygamber desem... Rabbini arayan çocuk!

Rabbini Arayan Çocuk

Emre, dün geceden beri Hatice nineye bir türlü rahat vermiyordu. Gece ninesinin yanına yatmış, hangi peygamberi anlatacağını sorup durmuştu. Ninesi ise her zaman kullandığı bilgece yöntemle peygamberin ismini söylememiş, ama birçok özelliğinden bahsetmişti. Ninesi anlatırken de Emre, uyuya kalmıştı. Sabah kalkınca soluğu yine ninesinin yanında aldı. Onun yanaklarını öpüyordu. İlle de akşam hangi peygamberin hayatını anlatacağını öğrenmeye çalışıyordu.

Hatice nine ser verip sır vermiyordu. O, meraklandırmayı, soruların cevaplarını hemen vermek yerine adım adım sonuca yaklaştırmayı çok güzel beceriyordu. Kahvaltı sofrasında, iş tam bir yarışmaya dönmüş, sorular ve tahminler alabildiğine çoğalmıştı.

O gün eve Hatice ninenin Hac arkadaşları gelecekti. Her cuma bir arkadaşının evinde toplanıp önce Kur'an-ı Kerim, sonra da Türkçe açıklamasını okuyorlardı.

Ayfer Hanım evi toparlamış, çayın yanına ikram etmek için bir şeyler yapmak üzere mutfağa geçmişti. Hatice nine, gelinine seslendi:

– Güzel kızım, kendini yorup çok fazla bir şeyler yapma, iki çeşit yeter, fazlası insanı sağlığından eder.

Ayfer Hanım salona geldi:

– Canım annem, herkesi, her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünürsün. Allah senden razı olsun.

Hatice nine:

– Öyle değil mi güzel kızım, derken radyosunu açtı. Radyodaki Cuma sohbetinde de bu akşam anlatacağı peygamberden bahsediliyordu.

– Ey büyük Allah'ım sen ne yücesin, niyetlere göre ne güzellikler yaşatıyorsun, diyerek Allah'a şükretti. Osman Efendi, onun yaşadığı duyguları anladığını ifade edercesine başını salladı. Sonra da hanımından izin isteyerek her cuma olduğu gibi sahaf arkadaşı Hilmi Efendinin kitapçı dükkânına gitmek üzere evden çıktı.

Biraz sonra cuma saatine yakın, Hatice ninenin arkadaşları birer ikişer gelmeye başladılar. Hatice ninenin önerisiyle o gün, Kur'an-ı Kerim'den Enbiya Suresini ve Meryem Suresini okudular. Hatice nine, niçin bu sureleri önerdiğini arkadaşlarına açıkladı. Akşamları Emre'nin sayesinde yaptıkları sohbeti anlattı.

– Ben de böylece akşama hazırlık yapmış olayım, dedi. Hatice ninenin arkadaşlarından bazıları bu "Biz Bir Aileyiz" çalışmasından çok etkilendiler. Kimisi, bizim evde asla yürümez bu çalışma, herkes yemeğini yer odasına çekilir, dedi. Kimisi:

– Ben çocuklarımı ve torunlarımı bayramdan bayrama görüyorum. Her akşam onlarla sohbet eden kim, ben kim, diye hayıflandı...

Akşam olunca bütün aile, Hatice ninenin etrafını sarmıştı. Önce Emre, telâşla sordu:

– Sabah kahvaltıda konuşurken "Çocuk yaşta babasına dini ile ilgili sorular sordu." demiştin değil mi nineciğim?

– Evet çünkü babası put yapıp satıyordu. O da insanlar kendi elleriyle yaptıkları bu şeylere nasıl taparlar diye düşünüyor ve "Babacığım, işitmeyen, görmeyen ve sana hiçbir faydası olmayan şeylere niçin tapıyorsun?" diye soruyordu.

– Nineciğim, niye sorduğu soruyu söylemeden önce besmele çektin?

– Çünkü o soru, Meryem Suresindeki 46 ve 47. ayetin meali, yani açıklaması yavrum.

– Babası ne cevap vermiş nineciğim, diye atıldı Zeynep.

– "Sen benim ilâhlarımdan yüz mü çeviriyorsun? Eğer vazgeçmezsen mutlaka seni taşa tutarım. Uzun bir süre benden uzaklaş!" diye cevap vermiş Zeynepçiğim.

– Pekiyi, o ne yapmış, babasına küsmüş mü nineciğim?

– Hayır, Emreciğim. "Esen kal! Senin için Rabbimden af dileyeceğim. Şüphesiz o, beni nimetleriyle kuşatmıştır." diyerek babasının ve diğer puta tapanların Allah'a inanmaları için dua edeceğini söylemiş.

Zeynep merakla:

– Nineciğim, sen bu ayetlerin anlamlarını nasıl ezbere biliyorsun, diye sorunca Hayri Bey:

– Bak, bunu benim cevaplamam daha doğru olur, diyerek söze girdi. Annem, ben kendimi bildim bileli, Kur'an-ı Kerim'in hem Arapçasını, hem de Türkçe anlamını okur. Sabah namazlarından sonra hiç yattığını görmedim. Hem de okuduğu ayetler üzerinde düşünür. Hayatıma, çocuklarımın hayatlarına nasıl uygularım diye. Anacığım, üniversi-

teye ilk başladığım günü hatırlıyor musun? Bize buldurmaya çalıştığın peygamberi... Düşünen, içinde yaşadığı toplumun inançlarını sorgulayan bir çocuk olduğunu söylemiştin. İnanmayan ve kendisini kovan babasına karşı yine de merhametli oluşunu örnek göstermiş, ama inançlarından vazgeçmediğini özellikle belirtmiştin.

– Babacığım, o zaman sen ninemin hangi peygamberi anlattığını biliyorsun.

– Evet, biliyorum oğlum.

– Babacığım, haydi, sen söyle lütfen...

– Bence ninen birazdan kim olduğunu söyleyecek zaten... Ama nineniz kim olduğunu söylemeden ben size onun ne kadar zeki olduğunu söylesem...

Murat daha da çok merak etmişti.

Hatice nine, tekrar söze girdi:

– Elbette güzel oğlum. Meselâ bir gün şehir halkı kutlamalar için kırlara gidiyordu... Babası oğluna da gelmesini söyledi, fakat o gitmek istemedi. Herkes gittikten sonra eline bir balta aldı ve tapınağa gitti. Bütün putları kırdı. Yalnızca en büyük olan putu bıraktı. Baltayı da o putun boynuna astı. İşte bu zekice davranışı yapan İbrahim Peygamberdi.

Emre, Zeynep ve Murat çok şaşırdılar. Çünkü İbrahim Peygamberi çok iyi bildiklerini sanıyorlardı. Murat ise:

– Ben İbrahim Peygamberi, zamanın hükümdarı Nemrut tarafından ateşe atılarak yakılmak is-

tendiğini biliyordum. Allah'ın emriyle ateşin İbrahim Peygamberi yakmadığını ve ateşlerin bir gül bahçesine döndüğünü de öğrenmiştim, dedi.

Aslında çocukların hepsi bunu, İbrahim Peygamberin İsmail adında bir oğlu olduğunu, onu Allah'a kurban edecekken Allah'ın bir kurbanlık gönderdiğini biliyorlardı. O günden sonra kurban bayramlarında insanların Allah'ın rızasını kazanmak için kurban kestiklerini de öğrenmişlerdi. Ancak bu gün anlatılanları ilk kez duyuyorlardı. Hepsi birden heyecanla sordular:

– Sonra nine?

– Sonrası çocuklar, bayram dönüşü halk önce tapınağa uğruyor ve putların hepsinin kırılmış olduğunu görünce çok sinirleniyorlar. İbrahim Peygamber, putlara inanmadığı için ondan şüpheleniyorlar. İbrahim'i aratıp bulduruyor ve ona hesap soruyorlar. İbrahim Peygamber, kırmadan bıraktığı putu göstererek şu cevabı veriyor:

– Ona sorun! Belki o yapmıştır. Çünkü balta onun boynunda asılı.

Çocukların hepsi tebessüm ettiler. Cevabı çok zekice buldular.

– İnsanları düşünmeye sevk eden bir cevap, değil mi çocuklar, dedi Osman Efendi.

– Evet, aynı ninemin bize anlatışı gibi, diyerek gülümsedi Zeynep.

– Kesinlikle mizah da var içinde dedi Murat.

– Beni de kendisini kovan babasına kızıp küsmeden onun için hayır dua etmesi çok etkiledi, dedi Ayfer Hanım.

– Öğrenilecek ve örnek alınacak ne hazineler var değil mi çocuklar, diye sordu Hayri Bey.

Onun Adı Sabır

Murat, o gün biraz kırgın ayrılmıştı evden. Birincisi; günlerdir babasından cep telefonunu değiştirmesini istiyordu. Ancak babası bu telefonun ihtiyacını gördüğünü belirtiyordu. İkincisi; bu akşam tam kendisi Eyüp Peygamberi anlatacakken babasının akşam bir toplantısı olduğunu, eve geç geleceğini öğrenmişti. "Zaten babam ben ne anlatacak olsam, dinlemeye gerek görmez." diyerek kahvaltı sofrasından kalkmıştı. Evden ilk kez kimseyle vedalaşmadan, büyüklerinin hayır dualarını almadan çıkmıştı. İşte bu yüzden içinde bir huzursuzluk vardı. Kendisini derslerine bir türlü veremiyordu. Bunu matematik öğretmeni Kadriye Hanım da fark etmiş, teneffüste Murat'ı yanına çağırarak konuşmak istemişti.

Öğretmeninin yanına giderken ceketi kapının koluna takılmış ve astarı sökülmüştü. İçinden "Ya sabır, bu gün her şey ters gitmek zorunda mı?" dedi.

Kadriye Hanımın yanına gittiğinde suratından düşen bin parçaydı. Öğretmeni güler yüzle karşıladı onu. Ona olanları anlattı. Öğretmeni Murat'ı dinledikten sonra çıkardığı sonucu bir cümleyle paylaştı:

– Sanırım, cep telefonun artık işini görmüyor.

Murat, bu cümle karşısında ilk kez düşünmeye başladı. Ne diyeceğini şaşırdı. Kekeledi ve:

– Hayır, işimi görüyor, ama arkadaşlarımın arasında en eski model benimkisi, diye bir itirafta bulundu.

Verdiği cevaba kendisi de inanamadı. Hatasını anlamıştı. Sadece daha pahalı, daha çok özelliği olan bir telefon için babasını nasıl da zorladığını düşününce utandı. Öğretmeniyle bir süre daha sohbet ettikten sonra sınıfına gitti. Ders rehberlik saatiydi ve dönem sonunda sahnelenecek bir oyun için rol dağılımı yapılacaktı. Murat, "Hiç de günümde değilim." diye düşünüyordu.

Öğretmen konuyu anlatıp roller hakkında bilgi verdikçe Murat, sıkıntısını unutmuş, öğretmenini can kulağıyla dinlemeye başlamıştı. Hele konu Urfa'da sıra gecelerinin canlandırıldığı ve sohbet esnasında Eyüp Peygamberin hayatının anlatıldığı bölüme geldiğinde rolü almak için parmak kaldırmıştı bile.

Sonunda rolü almış ve Hasan Ağa olmuştu. Yarın öğlen arasında okuma provası yapacaklardı. Sonra da en kısa sürede rolünü ezberlemesi gerekiyordu.

Akşam eve girdiğinde annesi onu hiçbir şey olmamış gibi karşıladı. Yine yanaklarından öperek "hoş geldin" dedi. Birlikte oturma odasına geçtiler. Murat, odada annesiyle kendisinden başkası olmadığını gö-

rünce biraz rahatladı. Annesi, okulunun nasıl geçtiğini sordu. Murat da zaten bu soruyu bekliyordu. Hemen tiyatroda rol aldığını ve Hasan Ağa olduğunu, Urfa'da sıra gecelerini canlandırırken kendisinin de Eyüp Peygamberin hayatını sohbet konusu edeceğini bir çırpıda anlatıverdi. Annesi:

– Aferin benim oğluma, diyerek onu tebrik etti. Murat, odasına gitmek için kalkmıştı ki durakladı. Dönüp annesine sarıldı ve sabahki davranışı için ondan özür diledi. Sonra büyükbabası ve büyükannesinin odasına yöneldi. Onların da elini öptü. Onlar da torunlarına sıkıca sarıldılar. Hiç konuşmadılar, ama bu sarılmanın içinde hem özür, hem de affedilme vardı. Murat, odasına geçip üzerini değiştirirken ailesinin hatasını yüzüne vurmamış olmalarından dolayı çok mutluydu. "İşte büyük olmak bu." dedi kendi kendisine. Sonra babası aklına geldi. Aslında bir an önce ona da sarılmak ve özür dilemek istiyordu, ama bu akşam babasının toplantısı vardı ve geç gelecekti.

Akşam yemekten sonra yine salonda toplandılar. Hayri Bey hariç herkes yerini almıştı. Murat, tam söze başlayacaktı ki kapı çalındı. Zeynep koşarak kapıya gitti.

– Kim o, diye seslendi.

– Aç kızım benim, dedi Hayri Bey.

Zeynep kapıyı açtı ve hem sevinçle hem de hayretle:

– Babacığım hani bugün toplantın vardı ve geç gelecektin?

– Evet, ama ağabeyinin sohbetini kaçırmamak için toplantıyı biraz hızlandırdım. Bir sonraki toplantı için yapılacak hazırlıklarla ilgili görev dağılımını da yapıp bitirdim.

Bu konuşmaları salondakiler de duymuştu. Hele Murat, nasıl mutlu olmuştu.

Ayfer Hanım, eşi için sofra hazırlamak üzere mutfağa yöneldiğinde Hayri Bey, aç olmadığını söyleyerek hanımını oturttu. Annesinin ve babasının elini öptü. Sonra da yerine geçerek:

– Evet, Murat seni dinliyoruz, dedi. Murat, babasının sesini duyunca ayağa fırlamıştı ve hâlâ öyle duruyordu.

– Baba, erken geldiğin için çok teşekkür ederim ve sabahki davranışım için özür dilerim, dedi. Hayri Bey, sabır zamanla öğreniliyor delikanlı. Sanırım hepimizin Eyüp Peygamberden öğrenecek çok şeyi var, dedi.

Murat, evet diye başını salladı ve devam etti:

– Öyle çok şey öğrendim ki Eyüp Peygamber hakkında.

– Tek kelimeyle Eyüp Peygamberi anlatacak olsan bu kelime ne olurdu, dedi Zeynep.

– Sabır, dedi Murat. Kesinlikle sabır.

– Haydi anlatsana artık abi, diye sabırsızlandı Emre.

– Biraz sabır, dedi Murat. Hepsi güldüler.

Murat büyük bir heyecanla söze başladı:

– Eyüp Peygamber, çok zenginmiş. Hanımının ismi de Rahime'ymiş. Çocuklarıyla birlikte çok geniş bir evde mutlu bir şekilde yaşıyorlarmış.

Her peygamberde olduğu gibi Eyüp Peygamber de halka verdiği öğütleri önce kendisi yerine getiriyor. Allah'ın verdiği nimetlere şükrediyor. Fakirleri doyuruyor, kapısına gelen hiçbir insanı boş çevirmiyor, herkese yardımcı oluyor. Ancak şeytan, insanların kalbine şüphe sokuyor. Bazı insanlar bu şüpheyle Eyüp Peygamber bu kadar zengin olmasaydı, başında bir sürü sıkıntılar olsaydı yine de Allah'a şükreder

miydi, diye düşünmeye başlıyorlar. Allah, Eyüp Peygamberin iman gücünü halka göstermek için onu çok büyük zorluklarla imtihan ediyor. Önce bir sel geliyor, hayvanları sele kapılıp gidiyor, ekili tarlası mahvoluyor. Fakat o, yine de Allah'a şükrediyor. Her şeyin sahibi Allah'tır. Veren de alan da o, diyor.

Sonra bir deprem oluyor ve bütün evlâtlarını yıkıntıların altında kaybediyor. Yine de sabrediyor. Allah'a hiç isyan etmiyor. Evlâtlarımızı bize veren sendin. Emanetini geri aldın, bize sabrını da ver, diye dua ediyor. Bu büyük sabır karşısında Eyüp Peygamberin imanından şüphe edenler kendilerinden utanıyorlar ve Allah'a inançları kuvvetleniyor. Allah'a inanmayanlar ise bu büyük sabır ve iman örneğinin karşısında Eyüp Peygamberin sözleri galiba doğru diyerek, Allah'a inanmaya bir adım yaklaşıyorlar.

Ayfer Hanım içi titreyerek:

– Sen bizi evlât acısıyla imtihan etme Allah'ım, diyerek dua ediyordu. Bu duaya bütün aile "Amin" diyordu. Büyükanne:

– Allah'ım sen hakkımızda en hayırlısını bilensin. Her şeyin hayırlısını ver. Sıkıntıları Eyüp Peygamber sabrıyla karşılayabilmeyi nasip et, diyerek Allah'a sesleniyordu. Bütün aile yine "amin" diyordu.

Bu arada Ayfer Hanım Murat'a bir soru soruyordu:

– Pekiyi, Hanımı Rahime aynı sabrı gösterebiliyor muydu?

– Evet anneciğim, Rahime de bütün bu sıkıntılara hamdediyordu. Hatta öyle bir an geliyor ki Rahime'nin sınavı daha da artıyor. Eyüp Peygamberin vücudunda yaralar çıkıyor, bütün vücudunu sarıyor ve adım atacak hâli kalmıyor. Çalışamaz duruma düşüyor. İşte o zaman bir zamanlar evin-

de hizmetçiler olan Rahime, zenginlerin evlerinde çalışarak geçimlerini sağlamaya çalışıyor. Eyüp Peygamber, bütün bu olanlara çok üzülüyor ama sadece sabrediyor ve dua ediyor. Bu hastalık yüzünden ibadetlerini aksatmaktan korkuyor. Allah'a hastalığından şikâyet etmiyor, sadece hastalıklarının ibadetlerini aksatmaması için dua ediyor. Bu sabır ve samimiyet karşısında Allah Eyüp Peygambere kaybettiği bütün güzellikleri tekrar veriyor. Yaraları iyileşiyor, tekrar zengin oluyor ve yeniden çocukları oluyor.

Büyükbaba Osman Efendi:

– İşte gerçek iman ve sabrın sonucu, diyerek Murat'ın omzunu sıvazlıyor.

– Hayri Bey, bize hiç söz bırakmadın evlât, diyerek oğlunu tebrik ediyor.

– Her muradın hayır üzere olsun, o murada sabırla eresin, diyor büyükanne Hatice Sultan.

Emre ile Zeynep hayranlıkla ağabeylerine bakıyorlar. Annesi Ayfer Hanım:

– Bugün seçildiğin tiyatroda da rol gereği Eyüp Peygamberi anlatacaksın değil mi oğlum, diye soruyor.

– Evet anneciğim, diyor büyük bir mutlulukla.

En Sevgili

Zeynep, o hafta sonu yine kahvaltı yapmadan arkadaşlarıyla buluşmak üzere neşeyle evden çıktı. Elinde annesinin sardığı zeytinyağlı sarma ve yaptığı su böreği vardı. Şeyma, Gülcan ve İlknur ile buluşup birlikte Güçsüzler Yurduna gideceklerdi. Bu dört arkadaş, iki haftada bir evden hazırladıkları yiyecekler ve ellerinde bir kitapla Güçsüzler Yurduna gidiyorlardı.

Hepsi aynı mahallede oturdukları ve aynı okula gittikleri için kendilerini çok şanslı hissediyorlardı. Şeymaların evi Zeyneplerin eviyle yan yanaydı. Gülcan ile İlknur da bir sokak arkalarında oturuyordu. Mahalleleri de büyük şehirde olup da apartmana direnen tek katlı evlerin onurunu yaşıyordu.

Zeynep ile Şeyma buluşup sokağın başındaki bakkalın önünde İlknur ile Gülcan'ı beklemeye başladılar. Bakkalın sahibi İhsan Bey de çocukları görünce:

– Aferin çocuklar, maşallah ziyaretlerinizi hiç aksatmıyorsunuz. Siz yaşlı ve kimsesizleri yalnız bırakmıyorsunuz. Onlara merhamet gösteriyorsunuz. Allah da sizi hiçbir işinizde yalnız bırakmasın.

Zeynep:

– Amin. Peygamberimiz de bize bunu öğütlemiyor mu İhsan Bey Amca? Hem Peygamberimiz "Küçüğüne acımayan, büyüğüne saygı göstermeyen bizden değildir." buyuruyor.

– Haklısın Zeynep kızım, aslında hepimiz, Sevgili Peygamberimizin yaşadığı gibi yaşamak için uğraşmalı, onun kıymet verdiklerine kıymet vermeliyiz, fakat...

– Aaa, işte İlknur ile Gülcan da geldi.

Dört arkadaş birbirlerine sarıldılar. İhsan Bey:

– Çocuklar, şu sütleri ve lokumları da benim adıma götürürsünüz değil mi, diyerek çocukların eline bir paket tutuşturdu. Onlar da İhsan amcalarına teşekkür edip hayırlı işler dileyerek yola koyuldular.

Bu dört arkadaş, okullarında yardımlaşma ve dayanışma kolunda idiler. Bu ziyaretleri gerçekleştirmeyi de öğretmenlerine yine kendileri önermişlerdi.

İşte, Güçsüzler Yurdunun bahçesine gelmişlerdi bile.

Zeynep:

– Arkadaşlar, cama bakar mısınız? Ayşe teyze, Hatice nine, Musa dede, Recep amca, hepsi bizi camda bekliyorlar!

Merdivenleri koşarak çıktılar. Salonda camın kenarında oturmuş, kendilerini bekleyen büyüklerin ellerini öptüler. Sonra birlikte kahvaltı salonuna geçtiler. Getirdiklerini bütün masalara dağıtarak kendileri de onlarla birlikte kahvaltı yaptılar.

Sonra birlikte yine salona geldiler. Zeynep, getirdiği kitaptan Peygamberimizin hayatını okudu. Orada bulunan herkes can kulağıyla dinledi.

Kitabın bir yerinde şöyle diyordu:

“Peygamberimizin kalbi, şefkat, merhamet ve insan sevgisi ile dolu idi. Onun şefkat ve merhameti, hayatının her döneminde açıkça görülür. Merhametle dolu olan kalbi, hep iyilik için çarpardı. Yüce Allah Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyuruyor: ‘Ey Muhammed! Seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik.’ (Enbiya Suresi, 107. ayet)”

Hatice nine, Zeynep cümlesini tamamlayınca söze girdi:

– Nineniz sizi yaratana kurban olsun. Sizler Sevgili Peygamberimizi örnek alıp onun merhametiyle bizleri sıcacık sararsınız ha... Ne deyim, Allah sizleri yetiştirenlerden razı olsun.

Zeynep ve arkadaşları, o gün öğlene kadar kim ne istediyse onu yapmaya çalıştılar. Şeyma, Musa dede gözlüğünü kırmış; ona gazete okudu. Gülcan, Hatice ninenin saçını tarayıp ördü. İlknur, Ayşe teyzenin nevresimlerini değiştirip yıkayıp getirmek üzere yanına aldı. Bütün bunları yaparken bir yandan da onları dinliyorlardı. Hepsinin ayrı bir hikâyesi vardı, ama yalnızlık ortak noktaları olmuştu.

Zeynep, öğleden sonra eve döndüğünde içinde huzur vardı, ancak bu huzura hüznün gölgesi düşüyordu. Yaşadıklarını ailesiyle paylaştı. Kendisi de bir banyo yaparak derslerinin başına geçti. Derslerini bir an önce bitirip akşamki sohbet için Peygamberimizin hayatını ve özellikle üzerinde durmak istediği konuları bir kez daha gözden geçirmek istiyordu.

İşte yine bütün aile toplanmışlardı. Zeynep, Sevgili Peygamberimizin ruhuna Fatiha okuyarak anlatmaya başladı:

– Öncelikle bizlere Peygamberimizi anlatmakla kalmayıp onun gibi yaşama gayretinizle örnek olduğunuz için sizlere çok teşekkür ediyorum, diyerek ninesinin, dedesinin, anne-

sinin ve babasının ellerini öptü. Emre de hemen ablasını takip etti. Murat da ağabey olarak bu tabloda yerini aldı.

Zeynep tekrar konuşmaya başladı:

– Peygamberimiz çok merhametliydi. Çocuklara, yaşlılara, kimsesizlere, fakirlere, hayvanlara karşı hep merhamet beslerdi. Bugün dünyada olan şiddete bakınca, hatta okullarda çocukların birbirine tekme attığını görünce, Peygamberimizi sevdiğimizi nasıl iddia edebiliyoruz diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Öylesine merhamet sahibi ki kendisini taşlayan, dişini kırıp kanatan müşriklere bile beddua etmiyor.

Sonra çocukluğundan itibaren hiç yalan söylememesi...

Emre:

– Abla, hiç yalan söylemediği için Peygamberimize Muhammedül Emin, yani "Güvenilir Muhammed" diyorlarmış değil mi?

– Evet, Emreciğim. Düşünsene çocukluğundan itibaren hayatında hiç yalan söylememiş. Sonra Peygamber olmasına rağmen hiç övünmemiş, hep alçak gönüllü olmuş, deyince dedesi söze girerek:

– Hatta Peygamberimiz bazen ev işlerini bizzat kendisi görürdü, odasını süpürür, elbisesini kendisi yamar, ayakkabısı söküldüğü zaman kendisi tamir ederdi.

– Nasıl yani, Peygamberimiz yamalı kıyafet mi giydi?

– Niçin şaşırdın Emreciğim? İnsanın kıyafeti yamalı olabilir, ama bu temiz olmasına engel değil ki. Peygamberimiz her zaman temizliğe önem verirdi. Bedenini de elbiselerini de

çevresini de hep temiz tutardı, diye cevap verdi dedesi. Ayfer Hanım:

– Günümüzde hâlâ diş fırçalamayanların var olduğunu düşünürsek, o devirde Peygamberimizin diş temizliğini tavsiye etmiş olması ne kadar önemli değil mi?

– O zaman diş fırçası var mıydı?

– Diş fırçasının görevini yapan misvak vardı, Emreciğim. Hani geçen sene Hacdan getirmiştim ve sana göstermiştim unuttun mu?

– Tamam şimdi hatırladım, dedeciğim.

Hayri Bey Zeynep'e dönerek:

– Eee güzel kızım, Peygamberimiz ne kadar çok şey öğretmiş değil mi?

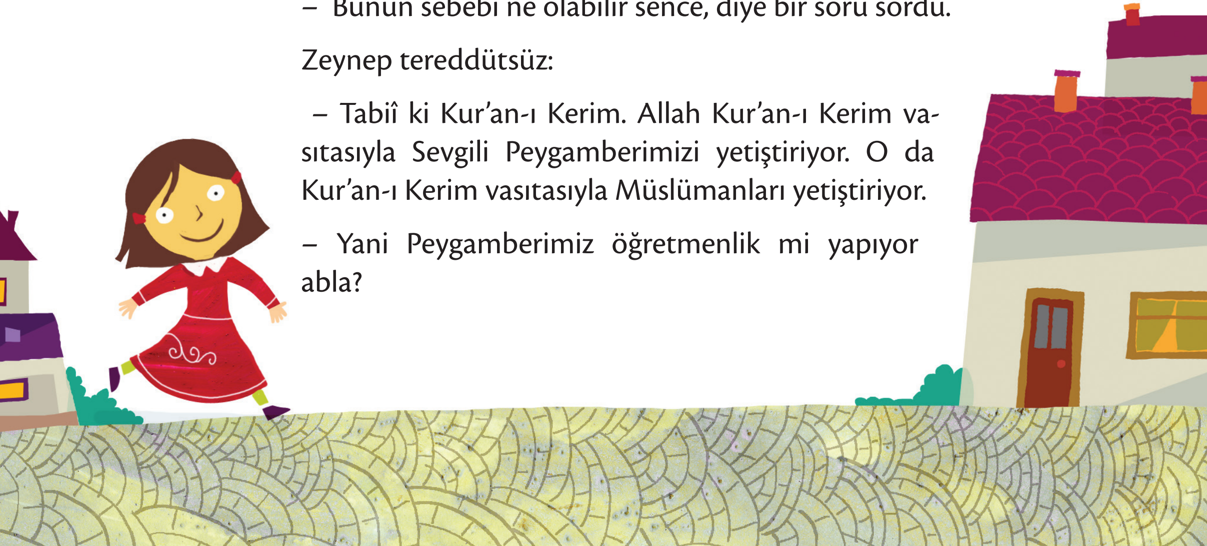
– Ben de şimdi tam onu söyleyecektim, babacığım. İnsanın ihtiyaç duyacağı hangi konu varsa cevabını Peygamberimizde bulabiliyor. Hatice nine, torununa her zamanki bilge tavrıyla:

– Bunun sebebi ne olabilir sence, diye bir soru sordu.

Zeynep tereddütsüz:

– Tabiî ki Kur'an-ı Kerim. Allah Kur'an-ı Kerim vasıtasıyla Sevgili Peygamberimizi yetiştiriyor. O da Kur'an-ı Kerim vasıtasıyla Müslümanları yetiştiriyor.

– Yani Peygamberimiz öğretmenlik mi yapıyor abla?

– Aynen öyle Emreciğim. Allah, Kur'an-ı Kerim ve Sevgili Peygamberimiz vasıtasıyla ilim sahibi olmamızı emrediyor.

Peygamberimiz bir hadisinde şöyle buyuruyor:

"Ya âlim ol, ya öğrenen ol, ya bunları seven ol, ya da dinleyen ol. Beşincisi olma yok olursun!"

Bu sınıflandırmadan da anlıyoruz ki ilim ve öğrenme ile ilgisi olmayan insan topluma zararlı insandır.

Hayriye Hanım:

– Yine Peygamberimiz: "İlim öğrenmek kadın erkek her Müslümana farzdır." buyuruyor.

Hatice nine:

– Emrem, güzel torunum, hani sen bana bazen soruyorsun ya, gözlerin ağrıdığı hâlde niye hâlâ kitap okuyorsun, diye. Peygamberimiz "Beşikten mezara kadar ilim öğreniniz." buyuruyor, yani öğrenmenin yaşı ve zamanı yok.

Murat:

– Peygamberimiz gerek Müslümanlara gerekse bütün insanlığa ilim hedefini göstermiş, deyince Zeynep hemen ekledi:

– İnsanlığımızı unutmamak kaydıyla...

KULAĞIMIZA KÜPE OLSUN

(EY MUHAMMED!) SENİ ANCAK ÂLEMLERE RAHMET OLARAK GÖNDERDİK.
(ENBİYA SURESİ, 107. AYET)

Bu diziden yayınlanmış diğer kitaplar...

